Ч. 193. Середа 9 вересня (27 серпня) 1908. Рік XVIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ ·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Приїзд Монарха до Будапешту. — Алярмуючі вісти. — З Росиї. — Події в Туреччині. — Справа марокканьска. — Конституция в Хіні.

Є. Вел. Цісар приїхав вчера до Будапешту, де єго повитано торжественно на двірци, котрий був украшений. На улицях, котрими Цісар переїзджав, многі доми були також хорошо удекоровані. Вздовж дороги молодіж шкільна творила шпалір а Монарха витано овацийно грімкими „Ельен!"

З Лінца розійшли ся якісь алярмуючі вісти, котрих правдивість годі сконтролювати, а хоч би й були правдиві, то серед теперішної загально-европейскої ситуациї політичної не можна їм приписувати великої ваги. Ото всі лікарі войскові, офіцири і урядники войскові з Босни, які там перебувають на урльопі, мали одержати приказ, щоби до 24 годин ставили ся в своїх командах. Причиною того мали стати ся якісь збройні напади на сербскій граници та й та обставина, що в Плевю відкрито маґазин оружия, в котрім було не менше лиш 8000 карабінів походячих з Сербії. Не трудно здогадати ся, що ті вісти стоять в звязи з великосербскою аґітациєю на Угорщині і що „у страха", який взяв Мадярів, „великі очи".

З Петербуга доносять: Межи міністерством справ внутрішних а радою міста Петербурга прийшло до конфлікту з причини ухвалених міскою радою фондаций в честь ювилею Толстого. Міністерство не хоче тих фондаций признати і грозить розвязанєм ради.

Петербургске „Слово" пише: Намістник Кавказу ґр. Воронцов-Дашков уважає реформу шкільну на Кавказі яко річ першої ваги. Проєкт тої реформи постановлено внести до Думи на осінній сесиї. Школа на Кавказі не дає ані просьвіти ані знаня російской або рідної народної мови. Виклад в першім році повинен відбувати ся в рідній мові ученика, аж в другім році науки в школі може бути введена російска мова, в третім вже можуть відбувати ся виклади по російски, але виклад місцевих язиків в перших пяти клясах мусить бути обовязковий.

До „Frankfud. Ztg." доносять з Константинополя, що міністер скарбу заключив з банком оттоманьским угоду фінансову, яка вимагає ще потверджения турецкого парляменту. Банк хоче дати правительству 4 проц. позичку амортизовану по $^1/_2$%, в квоті 3,600.000 фунтів турецких. За обезпеченє мають служити річні надвишки в квоті 6.000 фунтів з ріжних доходів, якими заряджує Dette publique і 120.000 фр., з митових підвишок. Думку, щоб скликати европейских реформаторів фінансових, понехано. — До тої самої ґазети доносять, що на з'їзді в Зальцбурґі постановлено відкликати сейчас всіх австро угорских і італіяньских офіцирів реформової жандармерії в Македонії.

З Танґеру доносять, що тамошний консуль німецкий зложив молодшому братови Мулея Гафіда, Мулєєви Аббасови ґратуляцию з нагоди побіди єго брата. Мулей Аббас скликав зараз нотаблів і повторив їм слова консуля.

Ішпаньский амбасадор, як доносять з Парижа, вручив оногди по полудни францускому правительству відповідь Ішпанії на предложенє Франциї в справі Мулея Гафіда. — Аґентия Гаваса доносить, що оба правительства годять ся вповні що до основних точок ноти і що порозумінє також що до кількох поменших справ небавком наступить.

В Пекіні оголошено едикт цісарский заповідаючий зміну дотеперішного абсолютистичного правліня на конституцийне. Переведенє великої реформи має відбувати ся постепенно в протягу девяти літ а розпічне ся від скли

19)

РУКФІЛЬДСКА ТАЙНА.

З англійского — Томи Кобба.

(Дальше)

— Деж хочеш іти в гостину? — спитала Фльоренсия живо, видивившись на него.

— А деж, як не до нашого сусіда?

— Арнольде!

— Чомуж би мені не віддати Ферфордови візити? Преці в тім нема нічо злого, коли повитаю твого і стрийка Родеріха приятеля. Або може ти тому противна і маєш на то якусь розумну причину?

— Не питай мене о причину, але я рішучо не хотіла би, щоби ти ішов до Ферфорда і я таки тебе прошу: не іди!

— Хибаж тобі не залежить на тім так само як і мені, щоби викрити правду, що стало ся зі стрийком Родерихом?

— Ти знаєш, як дуже би я хотіла, щоби ціла тота справа виснила ся, але ані Ферфорд ані ніхто в єго домі не зможе нічого хоч би лиш дуже мало сказати. Они не знають більше як я і ти.

— Я не знаю нічого! Та й звідки, коли мене під ту пору не було ще в Анґлії; але она все знає — чим більше над тим роздумую, тим сильнійше стає в мені то переконанє.

— Отже ти відкидаєш мою просьбу — відозвала ся Фльоренсия і випростовала ся так, що Арнольд міг на хвильку подивляти єї красну стать та й забув на хвильку на Овена і гостину у него — я просила тебе лиш о таку дрібничку а ти такого твердого серця, що й то мені відмавляєш.

— Чорт знає, я волів би був відповісти тобі, що не піду — сказав Арнольд — але в твоїм і моїм інтересі постановив держати ся кріпко первістної постанови.

— То чистий нерозум! — сказала на то Фльоренсия. — Задля мене не потребуєш нічого робити.

— Добре! — відповів Арнольд — коли ти такої думки, що тота женщина не може нам нічого сказати, то чогож тут непокоїти ся тим, колиб я пішов до Ферфорда? Чого ти так тим журиш ся, щоби не непокоїти згадану женщину?

Лице Фльори трохи почервоніло ся. — Не задля того — відповіла она — а хибаж ти дійстно гадаєш, що тота особа мешкає в „Лісним виді?"

— Я так гадаю, як і ти, Фльоро.

— А хоч би й так, то Ферфорд хоче рішучо держати справу в тайні а я не хочу мішати ся до чужих справ.

— От ми тим і договорили ся. Я уважаю сю справу за мою власну, бо она мене особисто обходить. Не хочу свого пляну наперед зрадити, на нині розходить ся лиш о поверховну гостину, котрої тайна ціль має для Ферфорда позістати укрита — то має бути лиш сусідска взаїмність.

— Так — сусідска! — сказала Фльоренсия з докором і вийшла до своєї комнати а Арнольд вибрав ся в гостину.

Сьмілому щастє сприяє. Овен стояв перед дверми, коли єго гість около одинайцятої години перед полуднем увійшов до города в „Лісним виді".

— Красний ранок! — відозвав ся Арнольд весело, коли підійшов близше. Коли я був дома, то було ще так хмарно, що мені здавало ся, що буде найлїпше зайти трохи сюди. Як виджу то й ви так само дармуєте як і я. Позвольте, що я собі на хвильку у вас посиджу.

Овен в першій хвили не знав, що сказати — Арнольд вже думав, що він не схоче єго запросити, але в тійже хвили пустив ся пан дому до сіний.

— Прошу близше — сказав він так холодним тоном, що кождий менше грубошкірий чоловік був би зараз від порога завернув ся. — Коли ваша ласка, то прошу до столової. Може позволите чого напити ся?

— Я тому не противний. Ви знаєте, чого старому кавалерови потреба; баба на тім не порозуміє ся. Я переконаний, що й вам в Рукфільді не конче весело! — говорив він дальше, налївши собі горівки з содовою водою, яку Овен взяв із столичка під стіною та поставив перед него.

— Ну, я би того не сказав! — відповів Ферфорд, котрий ідучи за приміром свого гостя, сів собі також.

— Моя перва сестра розповідала мені, що ви житете тут самі одні.

Овен притакнув на то.

кування провінціональних соймів. Хінці бодай чи не найрозумнійше роблять, підготовляючи нарід малими соймами до великих парляментів а не блахманять очий великим парляментом, як н. пр. в Росиї, щоби опісля тим вигіднійше і безпечнійше можна душити провінцию. Конституцийного едикту сподівали ся в Хіні вже від давна. Правительство хіньске імєнувало ще минувшого року комісию, котрій поручено приготовити проект великої реорґанізациї державної. Комісия тота, котра вислала до Европи специяльних делеґатів, щоби они поінформували ся о конституцийних урядженях, не покінчила ще своїх праць, але предложила хіньскому цісареви мемориял, в котрім поручає оголосити остаточно конституцию в 1917. Едикт цісарский єсть длятого лиш строгим виконанєм поручень комісиї, котра прискорила свої постанови з обави перед аґітациєю партиї реформи, котра має прихильників в найвисших кругах хіньскої бюрократиї.

Новинки.

Львів, дня 8-го вересня 1908.

— **Членами гал. кр. Ради шкільної** на найближший період функцийний іменував Є. Вел. Цісар: Кустоша р. кат. капітули митр. у Львові о. дра Зиґм. Ленкевича, крил. гр. кат. капітули митр. у Львові о. Еміля Білиньского, Впреосьв. еп. вірм. Йос. Теодоровича, евангелицкого пароха в Бріґідав Павла Коздоня, проф. краків. університету дра Льва Штернбаха і дра Каз. Моравского, проф. університету у Львові дра Кир. Студиньского, проф. учит. семинариї у Львові Ал. Барвіньского і директора академії торгов. у Львові Ант. Наловского.

— **Відзначеня.** Є. В. Цісар надав радникови гірничому і начальникови салінарної управи в Делятині, Едм. Віттемберґскому з нагоди перенесення его на власну просьбу в сталий стан спочинку титул старшого радника гірнич. з увільненєм від такси.

— **Краєва Рада шкільна** іменувала між иншими: о. Яр. Бородайкевича учит. релігії в руській гімн. в Станиславові; — заступниками учителів, між иншими: Маєра Авербаха і Кар. Бавера для гімназиї в Самборі, Альф. Бродвицкого для гімн. в Золочеві, Ів. Германна для I гімн. в Нов. Санчи, Людв. Фриштека і Генр. Пінкеса до гімн. в Дрогобичи, Мих. Лясаковского, Ант. Врубля і Ів. Ясіньского в гімн. в Бучачи; — перенесла заступника учителя Адама Вайґля з Тарнова до Бучача; приділила до обовязків в II гімн. з польскою мовою викл. в Тернополи дійстн. учителя школи реальної в Снятині Алекс. Солецкого.

— **Радники адвокати.** Найвисший трибунал у Відни видав вирок, силою котрого відкинув подане одного із спенсионованих радників краєвого суду о вписанє его на лісту адвокатів. До тепер вписувано пенсионованих радників краєвого суду без нїякої трудности на лісту адвокатів. З повисшого вироку показує ся, що найвисший трибунал, з огляду на жалї адвокатів, старає ся обмежити наплив спенсионованих судових радників до адвокатского звання.

— **Дрібні вісти.** Директор маґістрату пан Люкас виїхав на урльоп; аґенди его залагоджує старший радник маґістрату п. Якубовский. — До львівскої поліциї наспіло з Дрогобича повідомлене, що звідтам втік купець Ґершон Адлер спроневіривши 100.000 К. Адлер єсть брунет і має на лици близну від попареня. — П. Мария Свідзіньска згубила вчера в місті торбинку зі 100 К. — В Любели і Добросині виділи в суботу перелітаючий туди бальон з 4 особами. Бальон мав вид грушки і полетів в сторону як Мости Великі.

— **Скоропостижною смертию** помер вчера межи 4 а 5 год. рано, дозорець вязниць Герасим Скробач, літ 50, коли прийшов до мужеского заведеня карного обняти службу. В хвили коли перебирав ся в мундур, дістав апоплектичного атаку і в кілька хвиль по тім помер. Полишив по собі родину зложену з матери і 4 дітий.

— **Нещасливі пригоди.** Іван Підзимок, механїк закладав вчера по полудни дроти трамваю електричного на ул. Янівскій. Нараз перевернула ся драбина, на котрій він стояв і він впав на землю та потовк ся тяжко та зломив праву ногу. Нещасливого відвезено до шпиталю. — Іван Шельберґ, літ 52, накладав цеглу на „козу" так нещасливо, що „коза" перевернула ся і тяжко его потовкла. Першої помочи подала ему поготівля ратункова.

— **Самоубийства.** Илько Тома, господар з Раранча на Буковині, вибрав ся онегди на празник до сусідного села. Коли пізним вечером вернув домів, застав ціле своє майно спалене до тла. Ту страту взяв собі Тома так до серця, що дня 2 с. м. повісив ся на недопалених бальках своєї стодоли. — В Станиславові відобрав собі житє вистрілом з револьвера слуга тамошного касина міского Волод. Кікут. Причиною самоубийства було спроневірене звиш 400 К, котрі позбирав яко вкладки від членів касина.

— **Огнї.** В Лисиничах під Львовом згоріла вчера одна хата і стайня. На місци пожежі явила ся була і міска сторожа пожарна. — В Коньчаках старих станиславівского повіта згоріли дня 22 серпня в ночи хати і будинки господарскі з цілим сегорічним добутком 4 господарів. Загальна шкода виносить 4.000 К. — В Делятині на Зарічу вибух був дня 2 с. м. о 7 год. вечером огонь, але люди збігли ся борзо і зльокалізували огонь.

† **Померли:** Др. Володислав Пілят, проф. економії на львівскій політехніці, доцент університету помер в суботу у Львові в 51 р. житя. — Іван Лаврук, ножівник-механїк зі Львова помер дня 4 с. м. в Підерліндевізе на Шлезку в 56 р. житя.

— **Богоміле до Гошова.** Дня 12 вересня н. ст. уряджує осібним поїздом Кристинопільский монастир оо. Василиян згадане богоміле до Чудотворної Гошівскої Матери Божої. Єсли би проте дехто зі Львова тай околиці ще й тепер бажав взяти участь в тім богомілю, то може у Львові на головнім двірци дня 12 вересня рано о годині 7 до участників сего богоміля прилучити ся. Ціна їзди третою клясою зі Львова винесе там і назад 4 К 10 с. Для участників з околиць, котрі всядуть в Пустомитах 3 К 40 с., в Щирци 3 К 20 с., в Миколаєві 2 К 70 с. Білети їзди можна буде дістати на тих стациях, де участники будуть до поїзду всїдати.

— **Почетне горожаньство.** Онегди вручила в Рудниках депутация ради міста Бучача, зложена з бурмістра п. Б. Штерна, радного о. Нестайка і асесора п. А. Костоловского диплом почетного горожаньства міста Бучача послови до Ради державної п. Стефанови Мойсї. Врученя диплому наступило торжественно в присутности родини посла і кількох послів до Ради державної і до сойму та шефа секциї в міністерстві скарбу п. Князьолуцкого, котрий з родиною був в гостині у п. Мойси. Підчас торжества пос. Мойса підніс конечність взаїмного порозуміня в справі польско-рускій, позаяк братний спір причиняє ся до руїни краю вже й так упослідженого на кождім поли. Радний о. Нестрайко в сердечних словах виголошених красноріочиво в рускій мові, дякував послови за добру волю і просив его, щоби в новозібранім соймі ділав успішно в тім напрямі, за що єму оба народи, замешкуючі край, будуть вдячні.

— **З сокільского житя.** Виходяча в Празі „Cesksl ov. Koresp." записує, що львівский „Со-

---

— Щож ви тут робите через цілий час? Мабуть чи не стріляєте птиці? Чи не мисливий з вас?

— Та тепер в цьвітни? — спитав Овен і усьміхнув ся.

— Вибачте, я й забув на то. В мене, бачите, лиш одно на голові. Бо подумайте собі, як би ви були в такім положеню як я. Тут стоїть готових десять тисячів фунтів річно, лиш бери а мені не вільно й сотика рушити, доки мені не удасть ся поставити доказ, що мій стрийко помер. Мені не розходить ся о то, щоби убийників покарати...

— Колиб его хтось убив!

— Отже ви тому не вірите?

— Не хочу ні сяк ні так казати, доки аж не буде якогось доказу — відповів Овен спокійно.

— Там до лиха! — крикнув Арнольд, котрий легко запалював ся. — Чейже можете мати власний погляд о справі.

— Як би я був змушений сказати власну гадку — сказав Овен на то холодно — то я годив би ся на здогад, що пан Дервент сам собі смерть зробив.

— Коли так, то деж поділо ся его тіло?

— Як би я вам міг відповісти на то питане, то правда вийшла би вже була давно на верх. Пан Дервент очевидно з жалю і горя сам не знав, що з ним діє ся, его постіль була нерушена і він длятого в ночи не мав спокою. О одинайцятій годині чули, як він з розпуки кликав по імени свою жінку, доказ, що стан его духа, бодай в тій хвили, був неприродний. Я не годжу ся з інспектором Гольтом, що він без особлившої цїли вийшов з дому, а то з тої причини, що пригадую собі всїлякі случаї, в котрих самоубийники старали ся всїлякими способами затерти по можности слїди свого вчинку.

— Добре! — сказав Арнольд — а тепер я вам скажу мою думку. Пригадуєте собі тото оповіданє моєї первої сестри про служницю і що їй привиділо ся?

Арнольд ждав на відповідь, але надармо. Овена лице було поблідло, він взяв склянку до руки, наповнив єї і вмочив уста.

— Чи пригадуєте собі? — допитував ся Арнольд уперто.

— Ну, так пригадую собі — відповів Овен, котрого тота пригадка очевидно дуже прикро вразила.

— Отже видите, що тота якась незвістна женщина, як знаємо, ходить ночами по селї.

— Доси раз лиш єї виділи.

— Хто би то она була? — допитував ся Арнольд. — Нїхто єї не знає, не знає, де она мешкає, крім нашої служниці нїхто єї не видів — лиш якась важна причина мусить єї спонукувати так укривати ся.

— Та здає ся, що так — сказав Овен і знов змочив собі сухі уста.

— Припустім, що она божевільна!

— Звиніть, як кажете?

— Що она божевільна, несповна розуму, дурнувата!

Овен очевидно налякав ся. — Так, так, вже розумію — сказав він насилу.

— Хотів би я тоту загадку відгадати! — говорив Арнольд дальше. — А що, як би она в ночи четвертого марта зійшла ся була з моїм стрийком?

Овен встав, приступив до вікна і виглянув до города. — У мене за слаба уява, щоби здумувати ся в то, що ви говорите — відповів він спокійно.

Тай Арнольд встав і підійшов до Овена. — Чуєте, Ферфорде — сказав він придушеним голосом — кляну ся вам Богом, що я вишукаю тоту женщину.

— Она не буде більше знати як ми всї, та й буде так само невинна як і ми. — Овен старав ся очевидно запанувати над собою а слова его звучали так, як би лиш на силу добували ся з горла.

— Коли она невинна, то чому не говорить, не розповідає? — казав Арнольд дальше.

— Та що буде говорити, коли нїчого не знає!

— Я в то не вірю — може бути, що она й невинна, але на всякий случай щось знає! Я присяг би, що она виділа мого стрийка! Чомуж робить з того тайну?

— Бо без сумнїву має в тім якусь свою причину — відповів Овен спокійно. — Якусь причину, котра лиш для тої жінки має значінє а більше для нїкого.

— Але я вже вислїджу тоту причину — сказав Арнольд. — Коли она має яких приятелів, то они зробили би найлїпше, як би менї помагали, бо коли нї, то самі собі будуть винні. Я вже викрию тоту женщину!

(Дальше буде).

кіл“ числить тепер 21 філий в краю і 385 ґімнастично-пожарних філій з 20.000 членами. На жаль так сильно розвинене товариство не має у Львові відповідного приміщеня а фонд на будову власного дому виносить ледви 19.000 корон. — Дня 23 серпня отворено в Порічу коло Янова нову пожарну філію львівского „Сокола“. На се сьвято прибуло зі Львова сімох відпоручників і 23 Соколів з сусідної Мшани. До товариства вписало ся кількадесять членів, найсьвідомійших селян разом з війтом і радними. Минувшої неділї перевів інструктор львівского „Сокола“ курс пожарництва з членами порівкої філії. Селяни були дуже вдоволені і дуже сердечно пращали львівского делеґата, з просьбою, аби частїйше навідували ся до них гості зі Львова.

— **Незвичайно сильна експльозия**, яка настала около 12 год. в ночи, розбудила сплячих вже жителїв міста при площи Бернардиньскій і сусідних улицях. В пивници дому ч. 15 при тій площи займила ся була цїла бочка спірітусу і настав так страшенний вибух, що в сусідних домах аж стїни затрясли ся і шиби у вікнах забренїли. Незвичайна ся катастрофа представляє ся як слїдує:

В згаданім домі єсть шинк Саламона Кребза а в пивници під шинком знаходить ся великий склад спірітусу. Шинкар зі своїм кельнером Моріцом пішли зі сьвічкою, щоби набрати горівки. В наслїдок неосторожности займила ся столїтрова бочка зі спірітусом і вибухла з величезним гуком. В одній хвили розлив ся горіючий спірітус і облив шинкаря, котрий з криком вибіг на гору, а відтак через шинок на подвірє, де збігли ся люди і пригасили горіюче на нїм одїнє. Гірше вийшов кельнер, котрий лишив ся в пивници; аж коли прибула сторожа пожарна, винесено єго з пивниці вже так страшно попеченого, що по відвезеню єго до шпиталю треба було вложити єго до т. зв. водного ліжка. Кребза також відставлено до шпиталю а огонь небавком угашено.

— **Поворот робітників з Америки.** Економічна кріза, котра обхопила в минулім роцї Сполучені Держави, спричинила там замкненє і банкротства великої скількости промислових підприємств та потягнула за собою масове безробітє робітників. О скілько позбавлені працї робітники не придбали ще собі в Америцї тріского осідку, то они приневолювані можливо як найскорше вертати ся до своєї давної вітчини в старім краю. Всї атлянтийскі пароходи їхали і їдуть до Европи з переповненими найнизшими клясами. В часї від 1 січна до 20 марта від'їхало з новойорского порту 142.161 осіб, коли тимчасом в тім самім периодї минулого року від'їхало відтам лиш 48 486 осіб, отже поворотна еміґрация зросла о 193 процент. В тім самім часї приїхало сего року до новойорского порту лиш 50.648 осіб, в минулім роцї 171.132 осіб, значить, еміґрация з Европи обнизила ся о 338 процент. В тім самім периодї 1907 року надвишка числа еміґрантів з Европи над числом еміґрантів до Европи на самій лиш названій лїнії корабельній виносила 122.646 осіб: сего року відношенє просто відвернулось. Вернуло ся до Европи о 91 тисяч 513 осіб більше, ніж вивандрувало. Від 20 марта до кінця мая с. р. число тих, котрі вертають ся з Америки, розмірно трохи зменшилось та число еміґрантів до Америки зросло, одначе й так з Америки вернуло ся о 158.969 осіб більше, ніж туди поїхало; тимчасом у тім самім периодї в минулім роцї до Америки виїхало 469.708 осіб більше, ніж відтам вернуло ся. Вже з поданих висше, частинних дат, та й з тих вісток, що доходять до нас з Америки, накидує ся безсумнївний висновок, що сего року всяка — зарібкова й переселеньска — еміґрация наших людий до Америки рівнає ся їх економічній, а навіть житевій руїнї. З приводу безробітя мілїонів робітників у промислових рейонах Америки страшна нужда; на черзї дня стоять самоубийства поодиноких робітників та цїлих родин, випадки божевілля, — котрим усім одна причина: страшна безнадійна нужда, голод, розпука. Ті еміґранти, котрім грошеві засоби позволили в час покинути навіщену нещастєм Америку, можуть назвати себе дуже щасливими. Тож треба звернути на все те увагу наших людий, котрі задумують сего року за морем глядати прожитку. Коли они не хочуть їхати на певну руїну, то най виждуть, поки економічне житє Америки поверне ся на дорогу правильного розвитку та поки американьский промисл, видужавши з крізи, знова дасть зарібок і занятє масам робітників. Надїятись того можна через який рік-два.

— **Книгарня яких мало,** хиба лиш в Росиї, де під впливом розбуялого до величезних розмірів бюрократизму могла вирости така цьвітка, як єї малює київска „Рада“: В курску ґуберньску книгарню заходить покупець. — Будь ласка, отсю книжку. — А дозвіл від пана голови управи у вас є? — Дозвіл? Який дозвіл? — А такий дозвіл, що в нас нї одна книжка без листовного дозволу п. голови не продає ся. — Покупець здивований, але єму книжка дуже потрібна, і він простує в ґуберньску земску управу за дозволом. Тут єго жде новий сюприз. — А прошенє ваше деж? — Яке прошенє? — А якже вам дозвіл без прошеня видати? Покупець знову здивований, пише прошенє. — А за відповідю заходьте завтра. — Завтра? Чогож завтра? Я приїзжий — менї треба їхати. — Се як собі хочете, а ранїш завтрїшного дня дозвіл не буде зготовлений. Треба ваше прошенє записати у книгу, післати на доклад, по резолюциї виготовить ся дозвіл, потім знов записати у книгу. Покупець корить ся; приходить „завтра“. Дозвіл готовий. Він в руках покупця. Біжить він з ним у книгарню. — Ось вам. Давайте книжку. — Почекайте, а гроші? — Ну, звичайно, гроші я вам дам. — Не те. Відобрали ви з каси земскої управи квіток, що ви внесли гроші за книгу? — З каси управи? — Не инакше. У нас такий порядок. Але менї треба їхати, — куди там ще я буду ходити по всяких касах? Відберіть гроші і самі внесете їх в касу. — Не можна. — Покупець плентає ся до каси, звідтіля в бухгальтерию, звідти знов до каси і в третє у книгарню, де єму після двох днів „мандрованя“ продають нарештї потрібну книжку.

— **З Руского Інститута для дївчат** в Перемишли звертає ся домашний Заряд до Вп. родичів та опікунів інститутоќ з просьбою, щоби були ласкаві заосмотрити їх у всякий одяг так, аби не треба було єго анї доповнювати, анї направляти. Поручуванє ріжних покупок домашному Зарядови Інститута булоб лиш обтяженєм осіб призначених до надзору, що при теперішнім зростї числа інститутоќ було би понад всякі сили і зовсїм неможливе. Такса́мо заявляє заряд, що всякі конечні направки довершувані будуть в Інститутї лиш на кошт родичів чи опікунів.

Телеграми.

Париж 8 вересня. Шеф російского ґенерального штабу, ґен. Паліцин, котрий прибув на францускі маневри, відбув довшу конференцию з францускими мінїстром війни, ґен. Пікартом.

Кралєвац 8 вересня. Еп. Ніколіч скликав сербский собор церковний до Кралєваца на день 15 вересня.

Борґа (Фінляндия) 8 вересня. При отвираню пакунку почтового, адресованого до управителя маєтности, інжинера Ґеца, настав вибух, від котрого згинули дві особи.

Танґер 8 вересня. (Аґ. Гаваса). Абдул Азіс прибув з недобитками своєї армії до Казабланка і стоїть табором близь форту Провост.

Константинополь 8 вересня. Часописи заперечують чутку розпущену на біржи, що великий везир має уступити.

Атини 8 вересня. Оногди отворено лїнію зелїзничу Пірей-Атини Лярісса. Праса підносить значінє тої зелїзницї і висказує надію, що Туреччина призволить на єї сполученє з турецкою сітию так, щоби настало безпосереднє межинародне сполученє межи Атинами а Европою.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1908 — після часу середно-европейского.

ПРИМІТКА. Грубі числа означають посьпішні поїзди; нічні поїзди означені зьвіздкою (*). Нічна пора числить ся від **6** год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Приходять до Львова:

З Кракова: **8·40, 2·30, 8·55, 1·30,** 5·50*, 7·25, 9·50, 5·45, 9·50*.
„ Ряшева: 1·10.
„ Підволочиск (голов. дворець): 7·20, 12·00, **2·15,** 5·40, 10·30*.
„ Підволочиск (на Підзамче): 7·01, 11·40, **2·00,** 5·15, 10·12*.
„ Черновець: **12·20, 6·40*,** 8·07, **2·05,** 5·57, 9·30*.
„ Коломиї, Жидачева, Потутор: 10·20.
„ Станиславова: 5·40*, 10·05*.
„ Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
„ Яворова: 8·26, 5·00.
„ Самбора: 8·00, 10·30, 2·00, 9·10*.
„ Лавочного, Калуша, Борислава: **7·29, 11·48,** 11·00*.
„ Стрия, Тухлї (від $^{15}/_{6}$ до $^{30}/_{9}$): **3·50.**
„ Белзця: 4·50.

Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·00*, 12·45*,** 3·50, **8·25,** 8·40, **2 45,** 6·12*, 7·35*, 11·15*.
„ Ряшева: 3·30.
„ Підволочиск (головний дворець): 6·20, 10·40, **2·16,** 7·45*, 11·10*.
„ Підволочиск (з Підзамча): 6·35, 11·03, **2·31,** 8·08*, 11·32*.
„ Черновець: **2·50*,** 6·10, **9·10,** 9·35, **2·33,** 10·38*.
„ Стрия, Дрогобича, Борислава: 11·25*.
„ Рави, Сокаля: 6·14, 7·10*.
„ Яворова: 6·58, 6·30*.
„ Самбора: 6·00, 9·05, 4·00, 10·45*.
„ Коломиї і Жидачева: 6·03*.
„ Перемишля, Хирова: 4·00.
„ Лавочного, Калуша, Дрогобича: 7·30, 2·25, 6·42*.
„ Бельця: 11·05.
„ Станиславова-Ворохти (від $^{1}/_{7}$ до $^{25}/_{7}$): **6·40.**

ПОЇЗДИ ЛЬОКАЛЬНІ.

До Львова:

З Брухович (від 1 мая до 31 мая) що дня 8·15 рано, 8·20 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 3·27 по полудни і 9·25 вечер; (від 1 червня до 30 червня і від 1 вересня до 30 вересня) що дня 8·15 рано, 3·27 по полудни, 8·20 і 9·35 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 1·45 по полудни, (від 1 липня до 31 серпня) що дня 8·15 рано, 3·27 і 5·30 по полудни, 8·20 і 9·35 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 10·05 перед полуд. і 1·46 по полудни.

З Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 1·15 по полудни і 9·25 вечер; (від 3 мая до 15 вересня в неділї і римо-кат. сьвята) 10·10 вечер.

Зі Щирця від 28 мая до 13 вересня в неділї і рим.-кат. сьвята 9·58 вечер.

З Любіня від 17 мая до 13 вересня в неділї і рим.-кат. сьвята 11·45 вечер.

Зі Львова:

До Брухович (від 1 мая до 31 мая) що дня 7·20 рано, 3·45 по полудни, в неділї і римо-кат. сьвята 2·30 по полуд. і 8·34 вечер; (від 1 червня до 30 червня і від 1 вересня до 30 вересня) що дня 7·21 рано, 2·30 і 3·45 по полудни, 8·34 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 12·41 по полуд. (від 1 липня до 31 серпня) що дня 7·21 рано, 2·30, 3·45 і 5·50 по полуд., 8·34 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 9·00 перед полуд. 12·41 по полуд.

До Рави рускої 11·35 в ночи (що неділї).

До Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 9·15 перед полуднем і 3·35 по полудни; (від 3 мая до 15 вересня в неділї і рим. сьвята) 1·35 по полудни.

До Щирця 10·35 перед полуднем (від 28 мая до 13 вересня в неділї і рим. сьвята).

До Любіня 2·15 по полудни (від 17 мая до 13 вересня в неділї і рим. сьвят).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).